

Sygn. akt I C 616/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 10 lipca 2019 r. w J.

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko P. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 616/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 10 lipca 2019 r.

PowódP. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. C. kwoty 2.751,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 10.10.2018 r. zawartej z (...) nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z 30.04.2018 r. Powód nie wskazał, ani osoby pożyczkodawcy, ani kwoty pożyczki. W dalszych twierdzeniach pozwu wywodził, że zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 2.000 zł tytułem należności głównej, a w pozostałym zakresie należności uboczne, w tym skapitalizowane odsetki 203,11 zł.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód P. (...)z siedzibą we W. zawarł 30.05.2018 r.

z (...) z siedzibą na M. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na podstawie której, kolejno w dniu 10.10.2018 r. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, w której strony przewidziały, że cedent przenosi na nabywcę wierzytelności, określone w załączniku nr 1 do umowy (dowód: kserokopia wyciągu z umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności oraz umowy przelewu wierzytelności – k. 12 -16).

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z 10.10.2018 r. figuruje wierzytelność wobec pozwanego na kwotę należności głównej 2.000 zł, odsetki – 144,43 zł i koszty – 548 zł. Przedstawiony wyciąg stanowi wydruk komputerowy w formie fragmentu tabeli, parafowany przez występującego w sprawie pełnomocnika (dowód: kserokopia wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 17).

Na podstawie powyższej umowy, powód sporządził 14.03.2019 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym ujęta jest wierzytelność wobec pozwanego w łącznej kwocie 2.751,11 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 11).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone za zgodność - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i jednocześnie nie budziła też wątpliwości Sądu, przy czym przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przytoczonych w pozwie okoliczności przydatność dowodowa ww. dokumentów jawi się jednak jako niedostateczna dla uwzględnienia żądania powoda.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać źródło zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, a obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód wywodząc roszczenie o zapłatę kwoty 2.751,11 zł w zakresie jego podstawy faktycznej, powinien zatem wykazać zarówno fakt istnienia wymagalnego zobowiązania wynikającego z opisanej w pozwie pożyczki, jak też – nie będąc kontrahentem pozwanego (pożyczkodawcą) – skuteczne wstąpienie w prawa pierwotnego wierzyciela, a zatem własną legitymację w sprawie.

Tymczasem, powód na okoliczność istnienia i wysokości zobowiązania pierwotnego (umowy pożyczki) nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów. Trzeba podkreślić, że żadne z przedstawionych dokumentów nie wskazują, aby między pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda ((...) z siedzibą na M.) doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy pożyczki, w szczególności, że pozwany złożył w tym przedmiocie jakiegokolwiek oświadczenie woli, jak też, że powoływana umowa została przez pożyczkodawcę wykonana i wreszcie, że istnieje ciąg zdarzeń prawnych skutkujących nabyciem przez powoda wierzytelności, na którą w niniejszym procesie powołuje się.

Powód w tym zakresie powołuje się jedynie na przelew wierzytelności z 10.10.2018 r. przy czym zauważyć wypada, że stanowiący integralną część umowy wykaz wierzytelności jako załącznik nr 1, bądź jego wyciąg w zakresie odnoszącym się do osoby dłużnika, nie został przedstawiony w poczet materiału dowodowego, natomiast wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy (k. 17) nie zawiera podpisów stron umowy, ani nie został uwierzytelniony przez występującego w sprawie pełnomocnika, zgodnie z wymogami art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych. Sama umowa sprzedaży wierzytelności stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument taki jest dowodem tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Stanowi zatem dowód wyłącznie tego, że pomiędzy firmą (...) z siedzibą na Malcie a powodem została zawarta umowa przelewu bliżej nie określonych wierzytelności. Dokument ten nie może zastąpić dowodu na okoliczność, że powodowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego, a w szczególności wierzytelność skonkretyzowana w pozwie co do wysokości i terminów wymagalności.

Należy podkreślić, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy o identyfikatorze klienta (...) uniemożliwiła zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, a sam - wygenerowany automatycznie

z nieznanego źródła - wyciąg z załącznika do umowy cesji, czy też oświadczenie powoda zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

i ewidencji analitycznej, nie stanowi dowodu istnienia dochodzonej wierzytelności, ani jej wysokości.

Należy również wskazać, że sama bezczynność pozwanego w toku procesu nie mogła oznaczać uwzględnienia powództwa. Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 29.05.1958 r., I CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707,

z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z dnia 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.